

Zarzuty i główne argumenty s

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty

1. Zarzut pierwszy dotyczy braku korzyści przyznanej przez Foreign Strategic Investment Holding à Steel Invest & Finance (Luksemburg) oraz błędu w ocenie, który popełniła Komisja przyjmując, że sporna pożyczka stanowiła pomoc państwa.
2. Zarzut drugi dotyczy oczywistego błędu w ustaleniach, który popełniła Komisja przy stosowaniu Komunikatu Komisji - Tymczasowe wspólnotowe ramy prawne w zakresie pomocy państwa ułatwiające dostęp do finansowania w dobie kryzysu finansowego i gospodarczego (Dz.U. 2009, C 83, p. 1).

Skarga wniesiona w dniu 19 maja 2016 r. – NM/Rada Europejska**(Sprawa T-257/16)**

(2016/C 251/49)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: NM (Lesbos, Grecja) (przedstawiciele: B. Burns, Solicitor, i P. O'Shea, BL)

Strona pozwana: Rada Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności porozumienia pomiędzy Radą Europejską a Turcją z dnia 18 marca 2016 r., zatytułowanego „Oświadczenie UE-Turcja, 18 marca 2016 r.”;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, w którym skarżąca twierdzi, że porozumienie pomiędzy Radą Europejską a Turcją z dnia 18 marca 2016 r., zatytułowane „Oświadczenie UE-Turcja, 18 marca 2016 r.”, jest niezgodne z prawami podstawowymi Unii, a w szczególności z art. 1, 18 i 19 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
2. Zarzut drugi, w którym skarżąca podnosi, że Turcja nie jest bezpiecznym krajem trzecim w rozumieniu art. 36 dyrektywy Rady 2005/85/WE z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie ustanowienia minimalnych norm dotyczących procedur nadawania i cofania statusu uchodźcy w państwach członkowskich (Dz.U. L 326, 13.12.2005, s. 13-34).
3. Zarzut trzeci, w którym skarżąca twierdzi, że dyrektywa Rady 2001/55/WE z dnia 20 lipca 2001 r. w sprawie minimalnych standardów przyznawania tymczasowej ochrony na wypadek masowego napływu wysiedleńców oraz środków wspierających równowagę wysiłków między państwami członkowskimi związanych z przyjęciem takich osób wraz z jego następstwami (Dz.U. L 212, 7.8.2001, s. 12-23) powinna być transponowana.

4. Zarzut czwarty, w którym skarżąca twierdzi, że podważane porozumienie jest w rzeczywistości wiążącym traktatem lub „aktem” wywierającym skutki prawne w odniesieniu do skarżącej i że uchybienie postanowieniom art. 218 TFUE lub art. 78 ust. 3 TFUE (łącznie lub osobno) prowadzi do nieważności tego porozumienia.
5. Zarzut piąty, w którym skarżąca twierdzi, że został naruszony zakaz dokonywania wydaleń zbiorowych w rozumieniu art. 19 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

**Skarga wniesiona w dniu 25 maja 2016 r. – Mediterranean Premium Spirits/EUIPO - G-Star Raw
(GINRAW)**

(Sprawa T-258/16)

(2016/C 251/50)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Mediterranean Premium Spirits, SL (Barcelona, Hiszpania) (przedstawiciele: J. Mora Granell i J. Romani Lluich, adwokaci)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: G-Star Raw CV (Amsterdam, Niderlandy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „GINRAW” – zgłoszenie nr 12 431 681

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 14 marca 2016 r. w sprawie R 1583/2015-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji, odmawiającej rejestracji unijnego znaku towarowego nr 12 431 681 „GINRAW” dla klas 21 i 33, i w konsekwencji dopuszczenie do rejestracji rzeczzonego znaku towarowego;
- obciążenie kosztami postępowania EUIPO oraz interwenientki, jeżeli przystąpi ona do sprawy.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b oraz art. 75 rozporządzenia nr 207/2009.
-